

Sygn. akt II Ka 477/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Renaty Duszczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2021 r.

sprawy **B. B.**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 31 marca 2021 r. sygn. akt II K 1068/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 477/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 21 marca 2021, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1068/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Obraza przepisów postępowania</u> mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie art. 201 kpk w zw. z art. 167 kpk, poprzez niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych w sprawie (lub opinii uzupełniającej) na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego, w szczególności wyjaśnienia czy u oskarżonego istnieje choroba psychiczna, upośledzenie umysłowe lub występują innego rodzaju zakłócenia czynności psychicznej i czy w związku z tym oskarżony w chwili czynu miał zdolność rozpoznawania znaczenia lub pokierowania swoim postępowaniem lub zdolność ta była w znacznym stopniu ograniczona i w konsekwencji wyrokowanie przez Sąd meriti w sprawie w oparciu o opinię niejasną i niepełną, a co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mającym wpływ na treść wyroku przez przyjęcie, że oskarżony świadomie i dobrowolnie zażył środki odurzające i mając świadomość skutków, jakie z tym się wiążą, winien jest</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	zarzucanych mu czynów (także błędnie zakwalifikowanych jako czyny o charakterze chuligańskim);
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego okazał się pozbawiony zasadności i jako taki nie zasłużył na uznanie w oczach instancji odwoławczej.</p> <p>Odnosząc się do postulatów skarżącego wyrażonych w pkt I wywiedzonego środka zaskarżenia wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 167 kpk rozpoznający daną sprawę Sąd istotnie posiada inicjatywę dowodową i jest władny dopuścić i przeprowadzić dowody z urzędu, jednakże oczywistym jawi się, iż dotyczy to źródeł dowodowych, które mogłyby być dla rozwiązania sprawy użyteczne. A contrario, stwierdzić zatem należy, iż Sąd nie będzie wywoływał dowodów, gdy rozstrzygnięciu danej sprawy one nie służą lub z jakichś przyczyn przeprowadzenie owych dowodów byłoby niemożliwe. Trudno zatem wymagać od organu procesowego, ażeby ten każdorazowo wywoływał dany dowód, po czym na jego podstawie czynił ustalenia faktyczne znamienne dla rozstrzygnięcia postępowania, a następnie mnożył wręcz wspomniane źródło dowodowe, wywołując dowód niemalże tożsamy i to dla ustalenia analogicznej, uprzednio już stwierdzonej, okoliczności, zwłaszcza w sytuacji, gdy pierwotne przeprowadzenie dowodu miało miejsce przy zastosowaniu odpowiedniej ku temu procedury, a wnioski płynące z rzeczonyj czynności</p>	

procesowej nie pozostawały kontrowersyjne czy dyskusyjne. Wręcz przeciwnie – takie działanie ze strony organu orzekającego poniekąd wykraczałoby poza granicę prawa i sferę jego uprawnień. Wszak nadmierne, zbędne rozbudowywanie postępowania dowodowego prowadziłyby jedynie wyłącznie do tak niepożądanego stanu, jakim jest przewlekłość postępowania.

Z tej przyczyny uznać należy, iż słusznie Sąd Rejonowy zaniechał wywołania dowodu z dodatkowej bądź uzupełniającej opinii biegłych na okoliczność ustalenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w chwili popełnienia przestępstwa, stanowiących przedmiot niniejszego postępowania, zwłaszcza pod kątem rzekomej niepoczytalności B. B.. W istocie bowiem w sprawie został już przeprowadzony bliźniaczy dowód, przy czym zasadnicza opinia zespołu biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny, zaś wnioski wyprowadzone przez specjalistów poprzedzone zostały dokładną analizą akt przedmiotowej sprawy, w tym dość obszerną dokumentacją medyczną oskarżonego. Jednocześnie biegli udzielili kompleksowych odpowiedzi na wszystkie postawione przed nimi zagadnienia, finalnie konkludując o poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów. Z kolei fakt, iż biegli formułując swoje myśli posłużyli się przytoczonym przez obronę sformułowaniem, stanowiącym swoisty skrót myślowy, tj. brak jest podstaw do kwestionowania poczytalności B. B., nie może niejako automatycznie czynić rzeczowego

źródła dowodowego niejasnym czy niepełnym, a wyprowadzonych przez opiniujących profesjonalnych uwag – błędnymi. Zdaniem Sądu Odwoławczego analiza całości omawianej opinii wskazuje wprost, iż biegli uznali oskarżonego za osobę w pełni poczytalną. Jednocześnie wydzwięk i przekaz omawianego źródła dowodowego jest tak jasny i jednoznaczny w swojej wymowie, iż w ich obliczu wątpliwości płynące z treści apelacji wydają się być wręcz pozorowane. Wszak nie sposób skutecznie podważyć dowodu tego typu tylko ze względu na fakt, iż użyte w nim frazy nie przypadły do gustu którejś ze stron procesowych czy nawet w jej obiektywnym odczuciu pozostawały nieprecyzyjne czy dwuznaczne. Wreszcie dodać należy, iż analizując historię choroby B. B. biegli niewątpliwie spostrzegli, iż ten od dłuższego czasu pozostawał pod opieką lekarzy specjalistów oraz iż wywołana blisko 4 lata temu, w innym postępowaniu, opinia dotycząca oskarżonego wskazywała na występowanie u niego zaburzeń psychicznych, jednakże nie byli oni zobligowani do uargumentowania niezgodności własnych konkluzji z tymi przywołanymi na łamach uzasadnienia do wywiezionej apelacji, które niewątpliwie jawią się jako nieco nieaktualne. W tym zakresie nie należy ignorować, iż biegli zobowiązani byli do zajęcia stanowiska w przedmiocie poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów, nie zaś stanu jego zdrowia psychicznego przed kilkoma laty. Z tej przyczyny zespół biegłych skoncentrował się właśnie na tym czasokresie, choć niewątpliwie wziął pod uwagę wcześniejsze problemy zdrowotne oskarżonego, jednakże nie był zobowiązany do odnoszenia się do nich w treści

swoich wywodów, zwłaszcza iż pozostawały one bez znaczenia dla przedstawionych wniosków końcowych.

Odnosząc się do sedna wniosków płynących z omawianej opinii wyraźnie zaakcentować należy, iż biegli nie mieli wątpliwości co do poczytalności oskarżonego oraz faktu, iż stan, w jakim znajdował się on w trakcie inkryminowanych zdarzeń był rezultatem jego świadomej decyzji. Wszak, nie budzi wątpliwości, iż w tamtym dniu B. B. sam, z własnej woli, sięgnął po używki, które już uprzednio zażywał, znając mechanizm ich działania na jego organizm i wiedząc, jak irracjonalne, pozbawione jakichkolwiek podstaw, działania potrafi w tym stanie podejmować. Pomimo to, nie powstrzymał się przez opisanym działaniem, dobrowolnie wprawiając się w stan odurzenia. W takiej sytuacji trudno opowiedzieć się za postulatami obrony, która w sposób nieudolny próbowała przeforsować pogląd, jakoby oskarżony nieświadomie wywołał u siebie taki a nie inny stan.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem w całości czynów zarzucanych w pkt od I do III aktu oskarżenia oraz umorzenie postępowania w zakresie czynu opisanego w pkt IV aktu oskarżenia;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Prowadzenie postępowania i wydanie wyroku pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, albowiem czyn zarzucany w pkt IV aktu oskarżenia jest czynem ściganym z oskarżenia prywatnego, a w toku prowadzonego postępowania Wysoki Urząd Prokuratorski nie wydał odpowiednio postanowienia o wszczęciu lub objęciu postępowania w zakresie zarzucanego czynu z uwagi na interes społeczny;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego okazał się pozbawiony zasadności i jako taki nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd Odwoławczy.</p> <p>Polski model postępowania karnego przewiduje, że w sprawach z oskarżenia prywatnego, jeżeli tylko wymaga tego interes społeczny, prokurator wszczyna postępowanie albo wstępuje do postępowania już wszczętego. W przypadku przestępstw prywatnoskargowych prokurator, kierując się legitymacją procesową wynikającą właśnie z treści art. 60 § 1, kpk, władny jest wszcząć postępowanie z urzędu w każdej sprawie, jeżeli wymaga tego interes społeczny, co jednakże stanowi suwerenną decyzję tego organu i nie podlega kontroli Sądu</p>		

(wyrok Sądu Administracyjnego w B. z dnia 24 stycznia 2002 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II AKa 350/01). Objęcie przez prokuratora ściganiem z urzędu czynu o charakterze prywatnoskargowym może nastąpić poprzez wniesienie przez niego aktu oskarżenia, ewentualnie przez wydanie postanowienia o przedstawieniu lub zmianie zarzutów z wyraźnym powołaniem art. 60 § 1 kpk. Omawiana regulacja nie wymaga od oskarżyciela wydawania dodatkowej decyzji procesowej oraz jej uzasadnienia w przypadku woli objęcia ściganiem czynu prywatnoskargowego

(postanowienie Sądy Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 roku, wydane w sprawie o sygn. akt V KK 64/15). Prokurator przez wniesienie aktu oskarżenia do Sądu nie tylko wyraża swoją wolę realizacji uprawnienia przewidzianego w art. 60 § 1 kpk, lecz faktycznie dokonuje wszczęcia postępowania karnego w rozumieniu tego przepisu (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2006 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 176/06). Wszakże do takiej a nie innej decyzji uprawnia go stricte treść przepisu art. 60 § 1 kpk i to w każdym stadium postępowania karnego. Oczywiście lepiej byłoby, aby prokurator taką decyzję poprzedził wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów albo o jego zmianie, z jednoczesnym przywołaniem w tym postanowieniu art. 60 § 1 kpk, lecz nie jest to warunek konieczny. Prokurator, wnosząc akt oskarżenia do Sądu, konwaliduje nieprawidłowości przy wszczęciu i prowadzeniu postępowania o przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego.

W świetle powyższego oczywistym jawi się, iż wniesienie przez oskarżyciela publicznego aktu oskarżenia przeciwko B. B. równało się z wyrażeniem jego woli w zakresie objęcia ściganiem wskazanego w apelacji obrońcy czynu z oskarżenia prywatnego, którego ten dopuścił się na osobie A. W. (podobnie jak pozostałych czynów z aktu oskarżenia, czego skarżący zdaje się nie dostrzegać (art. 157 § 4 kk). Co więcej – takie działanie ze strony prokuratora nie tylko było uprawnione i mieściło się w granicach prawa, lecz także odbyło się we właściwej do tego procedurze. Trudno zatem podzielić postulaty skarżącego, który w oderwaniu nie tylko od literalnych przepisów procedury karnej, ale nadto od poglądów silnie ugruntowanych w doktrynie i orzecznictwie, życzyłby sobie, aby ów organ postępowania przygotowawczego wystosował odrębne postanowienie w tym przedmiocie. Rzecz jasna, tak nakreślony schemat działania nie byłby błędny, lecz nie jest obligatoryjny. Przywołane bowiem powyżej przepisy wyraźnie wskazują, iż złożenie do Sądu aktu oskarżenia przez urząd prokuratorski jest wystarczające do objęcia przezeń ściganiem danego czynu, przy czym wobec faktu, iż wynika to wprost z brzmienia przepisów ustawy, nie jest koniecznym, ażeby w treści ów aktu powoływać się na treść art. 60 § 1 kpk.

Ponadto nie powinno budzić wątpliwości, iż działanie oskarżonego w ramach występku o charakterze chuligańskim stanowiło wyraźną i niezbitą przesłankę przemawiającą za przyjęciem, iż swoim działaniem

niewątpliwie naruszył on interes pokrzywdzonej ale nadto także szeroko pojęty porządek społeczny, działając poniekąd na szkodę społeczną. Jednocześnie podobnie jak Sąd Rejonowy, tak i instancja odwoławcza nie powzięła wątpliwości co do trafności przyjęcia, iż zachowanie oskarżonego i to w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów, stanowiło występki, o jakich stanowi art. 57a § 1 kk. W tym przedmiocie, w przypadku dalszych polemicznych uwag należy odesłać skarżącego do uważnej i wnikliwej lektury uzasadnienia do zaskarżonego orzeczenia, gdzie Sąd merytoryczny pochylił się nad ta problematyką i kompleksowo omówił, co należy pojmować jako występki o charakterze chuligańskim i z jakich względów zachowania prezentowane przez oskarżonego mieściły się w ramach tego pojęcia. W ocenie Sądu Odwoławczego zbytecznym byłoby bowiem powielanie tych samych wywodów i rozbudowywanie nad wyraz niniejszych pisemnych motywów wyroku, których forma de facto winna być zwięzła i przystępna w odbiorze. Ustalenie zawinienia na przedpolu czynów zabronionych eliminuje wątpliwości co do możliwości świadomego lekceważenia norm prawnych w warunkach art. 57a § 1 kk.

Puentując tę część rozważań Sądu Okręgowego wyraźnie zaznaczyć należy, iż postulaty skarżącego okazały się pozbawione zasadności, wobec czego nie mogły znaleźć uznania w oczach organu rozpatrującego apelację. Analiza akt przedmiotowej sprawy ponad wszelkie wątpliwości pozwoliła uznać, iż na jej kanwie nie doszło do naruszenia wskazanego

<p>przez obronę, które stanowiłyby bezwzględną przyczynę odwoławczą i mogłyby skutkować umorzeniem postępowania w zakresie czynu przedstawionego przez oskarżyciela publicznego w pkt IV aktu oskarżenia. W ocenie Instancji Odwoławczej wywody apelującego w tym zakresie stanowiły nic innego jak próbę przeforsowania własnego, dowolnego poglądu na przywołaną materię, przy czym – siłą rzeczy - nie zostały oparte na literze prawa i dorobku doktryny i orzecznictwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o: - zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem w całości czynów zarzucanych w pkt od I do III aktu oskarżenia oraz umorzenie postępowania w zakresie czynu opisanego w pkt IV aktu oskarżenia;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Ewentualnie: Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie art. 7 kpk, poprzez błędne ustalenia faktyczne w sprawie, w tym przyjęcie, że w realiach niniejszej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>sprawy nie zachodzi podstawa do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminalistycznej u oskarżonego, w tym, że podjął on uprzednio leczenie po wyroku z 2018 roku i nieuwzględnienie w tej ocenie w sposób właściwy podjętych przez oskarżonego dodatkowych działań w postaci uczestnictwa dodatkowo w zajęciach terapeutycznych od 2020 roku, a co w konsekwencji skutkowało niewspółmiernością orzeczonej kary;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się bezzasadny.</p> <p>Pomimo, iż obrońca oskarżonego sformułował zarzut obrazy przepisów postępowania dotyczący problematyki oceny dowodów to analiza całości wywiezionego środka zaskarżenia doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, iż rzeczywistą intencją autora apelacji było zakwestionowanie zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie kary, która w jego oczach jawiła się jako nieadekwatna, a wręcz niewspółmierna. Dlatego też, Instancja Odwoławcza właśnie tej materii poświęci tę część przedmiotowych rozważań.</p> <p>Odpierając tak sformułowany zarzut w pierwszej kolejności wskazać należy, iż orzeczona względem B. B. kara w żadnym razie nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko</p>		

oskarżonego czy jego obrońcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem, wymierzając oskarżonemu karę Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy, płynące z treści art. 53 kk, właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osoby sprawcy, a zatem zarówno te przemawiające na korzyść B. B., jak też te obciążające go - co wyartykułowano w stosownej części pisemnych motywów do zaskarżonego orzeczenia. Zasądzona kara jest jednocześnie odpowiednia do tego, by podziałać na oskarżonego powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za kolejne naruszenie porządku prawnego. Nadto, jest to kara sprawiedliwa, która zachowuje właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą,

a w szczególności winna przyczynić się do uświadomienia oskarżonemu naganności prezentowanych przezeń zachowań oraz uczynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości dowodząc braku bezkarności dla tego typu incydentów.

Co więcej – słusznego oglądu Sądu Rejonowego na tę kwestię nie zdołały skutecznie podważyć dość lakoniczne w swej formie wywody apelacji. Analiza całości wywiedzonego środka zaskarżenia nakazała przyjąć, iż w istocie swoje postulaty w tym zakresie ten oparł wyłącznie na przesłankach, które Sąd Rejonowy dostrzegł i uwzględnił przy wymiarze kary, jednakże nie nadał im takiej rangi i doniosłości jak życzyłby sobie tego autor apelacji. Trudno oczekiwać, ażeby za złagodzeniem zapadłego względem oskarżonego rozstrzygnięcia przemawiać miała jedynie jego postawa prezentowana na przestrzeni ostatnich miesięcy. Rzecz jasna, zachowanie B. B. przemawiające za przyjęciem, iż ten dąży do ustabilizowania swojej sytuacji życiowej, poprzez podjęcie stałej pracy czy wstąpienie w związek partnerski zasługuje na aprobatę, ale nie stanowi wystarczającej przesłanki do ziszczenia się postulatów prezentowanych przez obrońcę. Prognoza kryminologiczna dotycząca konkretnego sprawcy winna być brana pod uwagę przy wymiarze dlań kary, jednakże nie winno się jej traktować jako okoliczności koronnej – a właśnie tego życzyłby sobie tego skarżący. Nie należy bowiem ignorować, iż znamienne przy forowaniu wymiaru kary pozostają stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynu oraz miara jego zawinienia.

W przypadku pierwszego ze wskazanych elementów nie winno budzić zastrzeżeń, iż zachowania oskarżonego słusznie uznano za charakteryzujące się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Wszak ten działał w warunkach art. 57a § 1 kk, zaś popełnienie czynu o charakterze chuligańskim niemalże każdorazowo należy wiązać ze znacznym ładunkiem jego społecznej szkodliwości, co wynika już z charakteru tego typu działań. Z kolei, w odniesieniu do stopnia zawinienia oskarżonego również wskazać należy, iż ten prawidłowo oceniono jako znaczny. Wprawdzie oskarżony przypisanych mu czynów dopuścił się w stanie odurzenia, jednakże w ten wprowadził się sam, z własnej woli, znając konsekwencje mieszania w swoim organizmie używek różnego typu. W ocenie Sądu Odwoławczego, wobec tak doniosłych okoliczności przemawiających wyraźnie na niekorzyść B. B., te wskazywane w apelacji, zdecydowanie utraciły na znaczeniu i nie mogły znaleźć uznania na tyle, ażeby przemówić za przyjęciem łagodniejszego rozstrzygnięcia w zakresie kary.

Nadto, wobec tak skonstruowanego przez obrońcę wniosku apelacyjnego, Sąd Okręgowy poczuł się zobligowanym, ażeby nakreślić, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary jest, podobnie jak pozostałe środki probacyjne, instytucją fakultatywną, uzależnioną nie tylko od ziszczenia się przesłanek jej stosowania, lecz także od autonomicznej decyzji Sądu. Przesłanką warunkowego zawieszenia wykonania kary związaną z osobą sprawcy jest stwierdzenie, że zastosowanie tej instytucji jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy

celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Organ stosujący rzeczoną instytucję każdorazowo zobowiązany jest zatem do jednoznacznego stwierdzenia, że osobowość sprawcy daje podstawę do przyjęcia prognozy, iż nie popełni on w przyszłości przestępstwa oraz że zakładane przez ustawodawcę cele kary zostaną osiągnięte. Jednocześnie, Sąd chcąc wymierzać karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 k.k. W ramach tych dyrektyw sąd musi wziąć pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zawieszenie wykonania orzeczonej kary nie powinno zaś rodzić w opinii społecznej przekonania, że sprawca przestępstwa pozostał w zasadzie bezkarny. Warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary nie należy traktować jako jedynie decyzji sądowej co do wykonania orzeczonej kary danego rodzaju i danej wysokości. Decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary jest integralną częścią orzeczenia o karze i należy tę instytucję traktować jako szczególną formę wymiaru kary, jako specyficzną karnoprawną reakcję na popełnione przestępstwo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 listopada 2000 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II AKa 217/00).

Tymczasem, bacząc na szereg okoliczności przywołanych pierwotnie przez Sąd pierwszej instancji a następnie na łamach drugoinstancyjnego uzasadnienia wyroku, nie sposób przyjąć, ażeby zastosowanie wobec B. B. rzeczony instytucji spełniło swe

kodeksowe cele. W tożsamy sposób należy się także ustosunkować do postulatów dotyczących orzeczenia względem oskarżonego kary łagodniejszego rodzaju. Orzeczenie zgodne z życzeniem obrony nie stanowiłoby bowiem słusznej i sprawiedliwej reakcji karnej, a wręcz przeciwnie – w istocie, każde z wyrażonych w treści wniosku rozstrzygnięć powodowałoby stan rażącej łagodności sankcji karnej i nie podziałałoby na oskarżonego hamująco, bowiem umocniłoby w nim przekonanie o swego rodzaju bezkarności. A co więcej - Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości, iż zaproponowane przez apelującego rozstrzygnięcia również w powszechnym, społecznym odbiorze z pewnością budziłyby kontrowersje i nieufność obywateli wobec organów wymiaru sprawiedliwości.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego o:
- zmianę zaskarżonego wyroku w całości kary z zastosowaniem jej warunkowego zawieszenia wykonania kary lub orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 21 marca 2021, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1068/20.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 31 marca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1068/20 – w całości;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana